

הראשונה במלחמות היהודים על קיומם, שישאלים לוחמים ילכו לארץ אויבם, לארץ
כובשיהם, אבל לא כשבוים בתהלוכת-הנצחון של כובשם הקיסר בבירת מלכותו. כמו
בימי טיטוס, אלא כמנצחים המובילים בתהלוכות הניצחון שלהם את השבויים בבירת
ארצם. ואחרון-אחרון — ביקשנו לתלות את דגלנו הלאומי בברלין, הטמאה!

ולשם עוד מטרה אחת רצינו ללכת לגרמניה: לגאול משם את שרידינו, את
שארית מחמדינו ולהביאם לחיק מולדתם.

אבל יש לציין, שהיו גם פקפקנים והססנים, ששללו את הרעיון לשתף את החי"ל
כחיל-מצב בגרמניה, שכן חששו מפני אי-אלה השפעות נפסדות על הנוער שלנו כתוצאה
משירות בארץ גרמניה.

והמטרה החיובית השניה היתה לעשות את החי"ל כוח עברי עצמאי. במדינה
העברית, ולא נכס לשעה. כמו כל צבאות בנות הברית, שאינם מתפרקים עם תום
המלחמה, אלא חוזרים לארצם ומקיימים את מכשיר ההגנה ששמו צבא, כן חייבת
החטיבה לשוב לארצה ולשמור שם על השלום. וכשם שכל הצבאות ממשיכים את קיומם
גם לאחר שתכנית השיחרור מבוצעת בשלימותה על ידי שמתווספים מגויסים חדשים,
כן תוקטן החטיבה לצרכי השלום, תשחרר את הוותיקים ותקבל חדשים. אבל מסגרתה
תתקיים. באחת: שווים היינו בכל לאומות הברית בימי מלחמה ושאפנו להיות שווים
אתם בכל גם בימי שלום.

אלו היו שתי השאלות היסודיות, שנידונו בחום ובסערה בתוך מחנה החי"ל
לאחר הנצחון.

ה.

האקטואליות של שתי הבעיות הללו נתעצמה, כשהחי"ל כולו עלה שוב על
מכוניותיו, עזב בחג השבועות את בריזיגלה ונע צפונה. מכיוון שחשבנו שפני החטיבה
מועדות לאוסטריה, התחילה החרדה לכרסם בלב: היעמדו כל בחורינו בנסיון? האם
השנאה לגרמניה ולגרמנים, שבערה כאש בעצמות החי"ל, לא תכבה בארץ הטמאה על-
ידי עייפות ובקשת נוחיות? האם לא יימצאו בתוכנו כאלה שיעסקו שם במיקח ובממכר,
במגע עם נשים ובבילוי זמנם הפנוי בבתים פרטיים מתוך חיפוש "היתר" ו"הכשר",
ונצא מן העסק? הוזה ששמו "כיבוש גרמניה" בחרפה ובכאב? מיד התחילו יחידים
מובחרים לשוחח ביניהם ולטכס עצה, איך להדריך את כל החיילים לקראת התפקיד
הקדוש והקשה העומד לפניהם עכשיו; חשבו על ימי-עיון, ועתון החטיבה פירסם יג
עיקרים בענין היחס לאוכלוסייה הגרמנית:

איש החי"ל, שמור וזכור!

- א. זכור את ששת מיליון אחיך הטבוחים!
- ב. שמור על השנאה לשוחטי עמך!
- ג. זכור, שהנך שליח-עם במערכה!
- ד. זכור, החי"ל בגרמניה הנאצית הוא חיל-כיבוש יהודי!
- ה. זכור, הופעתנו כחטיבה על דגלה וסמלה, לעיני העם הגרמני בארצו, נקמה היא!
- ו. זכור, נקמת הדם נזקפת על חשבון הכלל; כל מעשה בלתי אחראי מכשיל את הכלל!
- ז. הופע כיהודי גאה בעמו ובדגלו!
- ח. אל יחד כבודך עם הגרמנים ואל תבא בקהלים!

- ט. אל תשעה אליהם ואל תבוא בצל קורתם!
- י. חרם יהיו: הם, נשיהם, טפם, רכושם וכל אשר להם! חרם לדורות!
- יא. זכור, שליחותך — הצלת יהודים, עלייה ומולדת חפשית!
- יב. חובתך — מסירות, נאמנות ואהבה לשרידי החרב והמחנות!
- יג. תהא הופעתך חיילית-יהודית. צורתך נאה. משמעת בכל אשר תלך!
אלה אומרים כבוד לחטיבה.

ארור אשר לא יזכור את אשר עוללו לנו!

הטובים שבינינו דיברו בכל פלוגה על לב החיילים להינזר נזירות מוחלטת
מגע אנושי עם התושב או הילד הגרמני, כי כולם אחראים לרצח מיליונינו. הם
על השמדתנו ונהנו. ועוד צוינו על-חיילינו לגלות פושעים נאציים בתבונה, בשיי
דעת ובמשמעת קבוצית. והעיקר להציל את שארית ישראל מגרמניה ולחסל את הגולו
ט.

לאורך הדרך מן בריזיגלה ועד טרביזו ליבלבו או עצי פרי רבים ומגו
הרהיבו את העין שדות ירוקים בשבליהם הגבוהות ובמיני ירק שונים, והשתרעו
אילנות קבוצות-פרחים יפות וריחניות כשטיחים נהדרים. כל ביכורי האדמה האלה הוז
לנו את "חג הביכורים", שהוחג אותו יום בארצנו, את שמחת "קציר החיטים" במו
וגעוועים וכמיהה נתעוררו בלב ל שם. ואנו הלכנו והתרחקנו מ שם.

כן נעצבו הבחורים בנסיעה זו על חג נוסף שהושבת: ביום כפורים תש"ה
הגדוד השני מן אל-עבייר לבורג-אל-ערב, בפורים טולטל החי"ל כולו בדרכים מפ
לצ'רביה, והנה גם בשבועות נחאבקו בעפר דרכים.

מאות קילומטרים גמאנו על פני שפלת הפו (Po) הברוכה ודרכיה ההר
זהמתפתלים של צפון איטליה, ושוב נגלה לעינינו, כבנסיעותינו הקודמות בז
איטליה ובמרכזה, נוף הארץ בעתרת צבעיו; עברנו מרכס הרים אחד למשנהו וח
על גבי מעברים צרים לרגלי צוקים מתנשאים אל-על. החורבן לא נראה כאן כנ
קלגסי היטלר לא נלחמו במקום זה, אלא הניחו נשקם ונכנעו ליד גדתו הצפונית של ה
הפתעה נעימה נכונה לנו כשהתקרבו למאה הקילומטרים האחרונים ש
הגבול האוסטרי; נפגשנו בשיירות של מכוניות פתוחות, מלאות שבויים גרמנים, יו
מאוסטריה למחנות שבויים באיטליה המרכזית והדרומית. במידה שצבאות הו
התקדמו לצפון אוסטריה גדל מספר השבויים שצעד דרומה, לאיטליה, והלב שמד
שינוי פני הדברים למן אל-עלמיין ועד עתה: או חשש הישוב העברי, שההונגים עו
לכוא אליו, והנה פחדו הם עתה מפני לכתנו אליהם. ראינו אותם בתבוסתם ובעלו
לבושי מדים בלים — והיה זה לנו לנחמה פורתא.

בבוקרו של היום השני לנסיעה, משנתקרבו לאוסטריה, נתקשטו המכוניות ב
ב"מגיני-דוד", שנקלעו מענפים, ובדגלים לאומיים אחדים, שנמצאו בתרמילי חי
זכשעברו מאות המכוניות המקושטות של החי"ל בכבישי איטליה הצפונית, לא ז
האיטלקים הנוצרים לשמחתנו מה זו עושה. רק יהודים אזרחים מעטים פגשנו בז
זהם צעקו לקראתנו: "שלום!" וניפנפו בידיהם לאות ברכה. גם חיילים יהודים א
מאנגליה, אמריקה ודרום אפריקה, פגשנו בדרכנו ופניהם נהרו למראה הנפלא
מכוניות החי"ל המקושטות, וגם הם ניפנפו לנו בידיהם לאות ברכה. והגרמנים הש